

[Justitsministeren.]

I anledning af hr. Otto Mørchs spørgsmål har jeg været i forbindelse med Københavns politi og rigspolitichefens våbentekniske afdeling. Københavns politi har oplyst, at der i årene 1966-68 i hele landet blev begået 37 røverier mod banker og andre pengeinstitutter. I 1969 var tallet 15. I Københavns politi mener man imidlertid ikke, at der i den senere tid har været en stigende tendens til, at indbrudstyre og andre kriminelle har været bevæbnet med skydevåben.

De våben, politiet finder frem til, indsendes til rigspolitichefens våbentekniske afdeling til undersøgelse. Af oplysninger fra denne afdeling fremgår, at antallet af indsendte ulovlige våben i de senere år har vist en vis stigning. Medens der tidligere var tale om 400-500 våben årlig, har tallene i 1965-69 svinget mellem 583 og 778 pr. år; en undtagelse danner 1968, hvor 1151 våben blev indbragt. Dette skyldes dog, at man i forbindelse med en mordsag fra Århus foretog en omfattende efterforskning, der bragte mange ulovlige våben for dagen.

De foreliggende oplysninger synes således at bekræfte, at der findes et ret betydeligt antal ulovlige våben blandt befolkningen. Selv om der ikke er tale om nogen foruroligende stigning, er jeg ligesom hr. Otto Mørch af den opfattelse, at der er grund til at se med betydelig alvor på dette forhold.

Ulovlig våbenbesiddelse kan ifølge våbenloven straffes med bøde, hæfte eller under skærpene omstændigheder fængsel i indtil 2 år. Der er altså hjemmel til ret strenge straffe i våbenloven, og jeg mener derfor ikke, at der er grund til at søge våbenlovens strafferamme forhøjet. Derimod kan der være grund til at overveje en skærpelse af praksis. I praksis straffes ulovlig våbenbesiddelse normalt med bøde. Det er muligt, at der i visse sager, navnlig hvor den pågældende har købt våbenet uden at have noget legitimt at bruge det til, er behov for en skærpelse af straffen. Fastsættelsen af straffens størrelse inden for strafferammen beror i sidste instans på domstolene.

Det er imidlertid min hensigt efter det, der er sket her i dag, at henlede anklagemyndighedens opmærksomhed på spørgs-

målet og måske derigennem få en skærpelse med hensyn til ulovlig våbenbesiddelse.

Otto Mørch: Jeg kan kun være tilfreds med ministerens svar, der, så vidt jeg kan vurdere det, betyder, at vi får en stærkere straffeprævention for ulovlig våbenbesiddelse. Jeg er også tilfreds med den bekræftelse, som ministeren kunne give på den uheldige udvikling på det pågældende område.

Vi kan altså forvente en stærkere straffeprævention, og det skal vi ikke have for politiets skyld, for politiet er klar over, at det er et farligt job, det har, nej, vi skal have det — og det tror jeg ministeren er enig med mig i — for befolkningens sikkerheds skyld.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kjær Rasmussen* til justitsministeren:

„Kan ministeren sanktionere politirazziaen i København den 21. januar i år vendt mod fremmedarbejdere?“

Skriftlig begrundelse:

Den 21. januar i år stormede en afdeling af Københavns politikorps et ABC-cafeteria på Vesterbrogade. Efter det i dagspressen oplyste var formålet med aktionen at komme på sporet af en kriminel underverden, unge forsvundne piger og hashhandlere.

Den anvendte fremgangsmåde synes helt urimelig. Den harmonerer ikke med dansk tankegang, og den minder i alt for høj grad om den diskrimination, der i andre lande med visse mellemrum udøves over for mindretal.

Vi har ofte nok opfordret politiet til at sætte ind over for de virkelig store forbrydere, folk, som foretager tvivlsomme økonomiske transaktioner til skade for både samfund og medborgere. Opfordringen har hidtil været forgæves. Tilsyneladende lader man sig fortsat nøje med de små fisk.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Kjær Rasmussen: Så vidt jeg har forstået på justitsministeren, er han af den opfat-